kélleke túnnistajat es olle abbis, sis olli kohtul kül rásse õiguſt mõista. Ent wimate üttel kohtoher: Leppige, latse, ärra. Sinna, noormees, mássa 4 wakka ärra, nink sinna, wõllanõudja, jätta 4 mahha nink jä 4 wakkaga rahhu. Noormees olli seddamaid walmis se päle lepma, ent tõine es mõista se päle middake kosta, enge oigas wäga rasſedaste nink laſt pääd lonti rõnna päle, ni kui olles täl suurt sõame kurbuſt kännatada. Sis üttel kohtoher tälle äkkitselt: Olle rõemsa, sõbber, sa saat omma 8 wakka kiik täwweste kätte; seſt ma túnne sinno wõlglaſe näuſt nink sõnnuſt, et ta ni rutto walmis olli omma wõlga pole wõllaga tasſuda, ärra, et ta sinno wõllanõudmiſt tijap õige ollewat. Noormees es pässe kohhegi, túnniſt häüga omma südi ülles, mas omma essa wõlla ilmawastapandmata ärra nink üttel kohtohérra wasta: Ausa hérra tarkus lät ommete minno tarkuſeſt mõda!

Mõista ärra, luggeja, et pettus pettap, õigus õgwendap, nink et warga kawwalus ei jõ'wwa kohtomõiſtja tarkuſe eeſt saista.

Welle arm.

Kui minnewal ajjaſtajal nekrutid wõeti, tulli üts waene ſullanepois, Märt nimmi, oppetaja mannu nõuwo pállema, kas täl peas lubba antama, omma sõsſaramehhe Jürri eeſt sõtta minna. Temma kit hénnel sudda kurbuſeſt pallawat nink sedda ei jõudwat nätta, kuis sõsſar ööd nink päiwa omma meeſt taggaikkep nink omma wäiko immewa latsega ütsinda pärrajääp. Minnuſt ei olle kélleke asja, üttel Märt, ent Jürri om naise toitja nink latse üllespiddaja, kuis sis temma peap ilma päle minnema nink ommatsid mahhajätma, nink minna pea koddo jäma laiskuſt piddama nink wállatuſt teggema. Oppetaja mannuts tedda ligutetu sõamega, et wäemehhe ammet meeſt nõ'wwap, ke surmale jõ'wwap silmi nätta nink et Jummal essi hénnele säratsid sõamehhi wäljawallitsep, kea sedda rasſedat ammetit jõudwa tallitada. Märt koste, et täl kolist weel selgeste melen om, kuis ristiinnemine peap ellama nink koolma, nink et ta ilmiikuiſt asjuſt middake hénnele parrembat ei himmusta, kui sedda armo, et täl lubba saas, sõsſaramehhe eeſt sõtta minna. Kui oppetaja näggi, et Märt sedda asja mitte kerge melega ette es wõtta, enge kui Jummala waimuſt juhhatetu nink kriſtlikuſt armuſt aetu, sis es kela temma henda poolt, enge õ'nniſt temma ettewõtmiſt nink tállit temmale kiik neid kirju kätte, mes nekruti käeſt küssitas, kui ta tahhap tõise eeſt sõtta minna. Kui wállan jut wäljatulli, et Märt tahtse Tartu minna henda nekrutis pakkuma, tulli üts rikka perremehhe poig, Kaarl nimmi, temma palwele nink pak tálle 100 höbberubla, kui ta temma eeſt läässe. Kül olli se üts hä tük rahha waesel ſullaſepoiſil! Ent Märt es lasse ſélle rahha pärraſt hénnega kõneldagi nink üttel: Kui ma armuſt omma sõsſara nink temma wäiko latse eeſt sedda rásſet teed es wõttas kõndida, rahha ahmuſe pärraſt ma joht es lääs. Nink Märt läts nink es kawwatsegi, et kange külm nink tuisk olli, es wässi ärra neid 50 wersta Tarto lina minnen, läts rõemoga nekruti-wastawõtmiſe kommissioni ette nink pállel omma sõsſarameeſt wállale. Tedda wõeti säeduſe pärra tõise eeſt wasta nink Jürri kääud omma naiſe nink latse mannu taggasi nink õ'nniſt sedda heldet häteggijat, ke henda essi ärraand, et temma sõsſar es saas ommaſt mehheſt nink sõsſara lats ommaſt essaſt nink üllespiddajaſt ärralahhutetus.

Tõttelikult, Märti armoteggo näütap ülles, et temma apoſtli Jani sõnnu ei olle ilmasjanda opnu, ke ütlep (1 Jan. 3, 16.): Seſt olleme armastamiſt tundnu, et Kristus omma ello meie